

EN TANGO I DINA SKOR

I Dina Skor – ett arvsfundsprojekt om dubbelt mentorskap och inkluderande kulturarbete.

Malin och Lisa har just avslutat sin spegeldans och intet öga är torrt.

Henry och Jens Kristian har skapat filmmusik med trombon, synt, pappmuggar, påskägg, munspel och slang.

Malin och Raz spelar teater – med boa blir allt så mycket bättre!

VI ÄR 6 BARN med funktionsvariationer och 5 vuxna som har träffats under ett halvår.

Den 5 mars var det dags för föreställning på Operan i Göteborg och det var med stor nyfikenhet jag åkte till jobbet denna lördag. Vägen hit – alla möten och vandringar i en annan människas skor – har varit både glädjefyllt och svår. Ibland träffas mentor till mentor (barn och vuxen) och ibland träffas hela gruppen. Vi har sjungit, spelat, gjort film, lekt, studerat andra människor, fotat och filmat. Vi har skoajat, pratat, haft slagsmål och utbrott, kramats och varit allt från uppgivna till uppfyllda. Och skrattat jättemycket. Vilken rikedom att få vara en del av detta viktiga inkluderande kulturarbete.

Henry (8 år) och Jens Kristian inledde med en fanfar för trombon och vattenslang med tratt och munstycke, och visade sedan en Tom och Jerry-film. De gjorde musik med trombon, trummor, synt, pappersmuggar... Stor gemensam koncentration! Sedan gick vi till sidoscenen innan kvällens föreställning. Alla lyckades vara tysta och respektera att vi inte fick röra vid scenografi och kläder. En liten seger!

FÖRESTÄLLNINGEN FORTSATTE. Henry fick en ukulele, Göran spelade på »bankis«, Malin spelade gitarr och alla sjöng och hoppade. Filip och jag spelade fyrhändigt, han sjöng sin liturgiska flygel-eko-sång och Papagenos härliga »En fågelfångare som jag«. Blyghet och trötthet försvann när det var dags för föreställning. Raz och Harald hade fotograferat och gjort film ihop. Idag fick de oss att rita och leka tillsammans. Raz blev en självklar lekledare som inspirerade oss att våga vara precis just där och då. Härligt att se henne blomma upp!

Lisa och Malin W gjorde en spegelövning som alla fick prova. Efter att nyss ha haft fullt ös i rummet, med hög ljudvolym och mycket action, blev det alldeles knäpptyst. Lisa och Malin framförde spegeldans till låten »Kom änglar« med Erik Linder. Lisa tillägnade den till sin farfar - tårarna trillade ner för mina kinder.

Redan på vår första träff i höstas sa Filip: »På föreställningen, ska vi dansa tango då? Har du en fin klänning, en röd?« Tidigt på morgonen packade jag ner min fina långa röda kjol, innan jag tog vagnen till operan. Och det klart Filip bjöd upp till dans. Alla i rummet – barn, ledare, föräldrar och assistenter – dansade till Taubes »Frithiof och Carmencita«. Det blev EN TANGO I DINA SKOR!«

Cecilia Vallinder

Hela gruppen gör charader och hjälps åt med hur en kan gestalta det som är ritat på lappen.

REFLEXIONER FRÅN EN PROJEKTLEDARE

FÅR DET KOSTA ATT

Projektet *I Dina Skor* får mig att fundera på människors plats på jorden. Tillgängligheten eller brist på densamma. Det arbete som behöver göras för att kulturen ska tillhöra alla.

*text Malin Aghed, projektledare
I Dina Skor Göteborg*

Vi kulturarbetare anser oss ofta vara bra på det här med öppenhet, men för somliga förblir dörren stängd tills vi som har förmåga att öppna den gör det. Ibland handlar det om rädslor, ibland en (ofta förmodad) oförmåga, ibland använder vi knappa ekonomiska resurser som ursäkt för att inte ta itu med det där som är lite svårare, som tar lite längre tid.

Hur mycket får en människa kosta? Frågan är trillande lik frågan Vad är en människa

värd? Samtidigt väsensskild - ordvalet delar betydelsen i två. Språket är makt, det vet varje människa som befunnit sig i ett sammanhang där en inte förstår. Vilka ord använder vi när vi talar om varandra? Inte många av oss pratar prislapp när vi pratar värde. Du vet väl om att du är värdefull, säger vi till våra små, att du är viktig här och nu. Full av värde, rätt att vara här, rätt att vara du. Men när vi pratar om vad en människa kostar börjar vi samtidigt räkna. Vi människor kostar nämligen. Massor.

DESSUTOM KOSTAR VI olika. En kostar därför att en behöver färdtjänst. En annan kostar extra därför att hjärtat tvekar på huruvida det orkar slå av sig självt eller inte. En kostar därför att livet saknade kärlek och

Jens Kristian och Henry utforskar flygeln från tidigare utforskad vinkel.

förebilder. En annan älskar olika kurser på universitetet och tar sig bara inte därifrån. Någon sitter i fängelse. Någon sätter barn till världen. Någon luras med siffror. Någon är på fel plats på fel tid och behöver sedan både ambulans och kirurg. Någon är du. En annan är jag. Vi kostar olika. Men vi har samma värde.

DET LÅTER SOM en självklarhet, men varför är det mer undantag än norm att alla slags grupper är med på våra redovisningar och reklamaffischer, och i våra diskussioner om vilka kulturskolan är till för? Jag önskar att *I Dina Skor* ska bidra till att göra normkreativ pedagogik aktuell i våra kulturskolor.

För mig är normkritisk/normkreativ pedagogik en hjälp att alltid vilja bli bättre

på inkludering. Jag arbetade för ett antal år sedan som musiklektör i skolan och genomförde ett normbrytande luciatåg med sydafrikansk gumboot-dans och digitala dikter om fred – och klappade mig själv på axeln rätt duktigt innan jag insåg att jag glömt min egen särskoleklass. ALLA skulle få vara med, och så glömde jag den av mina klasser som jag egentligen tyckte allra bäst om att arbeta med. För deras lokaler låg lite bredvid de övrigas, inte riktigt inräknade i verksamheten. De var liksom på undantag. Jag hade inte uppmaningen om normkritik i skolan tillräckligt aktuell i min pannlob. Jag misslyckades.

Normkritisk pedagogik (och ett ständigt påminnande om användningen av den) hjälper mig som lärare, som förälder och som människa att inte exkludera.

NÄR GÖTEBORGS SYMFONIKER våren 2016 ger ett Relaxed Performance – en konsert där en får lyssna på sitt eget vis, applådera när en vill, dansa en svängom, gå på toaletten, vara van eller ovan – klättrar en pojke upp och ner i trappan. Hela konserten. Och det är okej. En musiker från GSO sitter där i trappan, med tålmod, närvaro, nerv. Hela konserten. Är med, håller i, håller om, håller av. Han och

pojken har lärt känna varandra i El Sistemas del av Kulturskolerådsprojektet I Dina Skor. Någon börjar dansa och ropar I LOVE YOU!!! till konferencieren. Som svarar. Någon går efter halva konserten när orken tar slut, det är också okej. Jag klappar mellan satserna, äntligen får jag klappa mellan satserna. Som jag längtat! Och det blir mycket klappande. Mycket här och nu. Möte.

Och ja, vi kostar. Vi är en lyxigt begränsad publik, inga biljettintäkter genererar vi, konserten är öppen och gratis för alla. Musikerna är några av Sveriges bästa och kostar massor. Men om detta är ett mått på hur långt civilisationen har nått är jag glad.

Och det måste få kosta. Vi är nämligen lika mycket värda, oavsett vilken hjälp vi behöver för att ta oss till kulturens spelplatser. Ordvalet spelar roll, värde eller kostnad, välkommen eller tystnad. Musik, dans, teater, konst, cirkus, film, berättande... allt behöver inrymmas i kulturens tillgänglighetssträvan.

JAG TROR DET ÄR DAGS att sätta flaggan på ny planet i en modern kulturskola. Infrastrukturen dit måste vi bygga tillsammans. I Dina skor kan, liksom all den fantastiska inkluderande verksamhet som redan existerar i olika kulturskolor runt om i landet, bidra med att öppna ögonen för förändring.

Barn är inte ett gåtfullt folk som bor i ett främmande land, inte mer än vad vi vuxna är. Det är inte barn med funktionsvariationer heller. Eller barn med andra erfarenheter, eller språk, eller barn som saknar stöttning hemifrån. Men de behöver beredas plats, och det kan bara vi vuxna ta ansvar för. Då och då behöver vi helt enkelt byta skor och dansa en svängom. ■

BYTA SKOR?

Äntligen får Filip och Cecilia dansa tango!

